

Pozitivní energie Jany Fabiánové

Mladá křehká herečka, zpěvačka a v neposlední řadě jazzmanka, Jana Fabiánová, prožila se svou maminkou Nadou Urbánkovou nejeden životní kotrmelec. Jak to vše zvládly, jak si Jana plní své umělecké sny, jak si našla svou velkou lásku, překonala odpor k běhání, a která filozofie ji držela, když bylo nejhůř, o tom jsme si povídaly jednoho chladného zimního večera u dvou hřejivých hrnků horkého čaje.

Jste velmi všestranná žena. Zpíváte, tančíte, hrajete divadlo, navrhuje oblečení. Jak jste se k tomu všemu propracovala?

Do zpívání jsem se narodila. Jako první jsem popadla tanci, ke zpěvu jsem vždycky měla úctu i trochu obavy, doma mám pětinásobnou zlatou slavicí, tak jsem si říkala, jestli to mám vůbec zkoušet. Navíc jsem věděla, že mě budou lidé s maminkou vždycky srovnávat. Až jednou Lída Nopová, k níž jsem krátce chodila na klavír, mě nechala cosi zazpívat a povídá: „Ty máš hlas, začni se učit zpívat,“ a tak mě vlastně ke zpěvu přivedla. Pak jsem zpívala i s mámou na různých vystoupeních a začala se tomu věnovat cíleně.

Hrajete v muzikálech v divadle Kalich i v Semaforu, takže se vám splnil sen...

Ano, já se snažím plnit sny. Sobě i svým blízkým.

Jak to děláte?

Moje sny jsou hodně profesní, takže jejich naplňování trvá dlouho a je to dřina. Ale když je něco zadarmo, tak si toho člověk neváží. Mám citové zázemí, velice šťastný vztah, a to mi dodává sílu pracovat na svých uměleckých snech. Všimám si, co by lidi kolem potěšilo. Nemusí to být věc, ale třeba věta. My ženský jsme vnímavé a myslím, že tak trochu čarodějky. Když si všimáte lidí kolem sebe, z výrazu tváře poznáte, co tomu člověku chybí. A když někomu uděláte radost, tak vy máte radost dvojnásobnou.

Jak jste přišla na tuhle filozofii?

To máte odmalička?

Jsem jedináček. Naši se rozvedli, když jsem byla malá. Máma to měla těžké a já byla často sama doma. Měla jsem hodně času přemýšlet. Vždycky jsem věřila v určitou spravedlnost. Byly chvíle, kdy člověk vyloženě potřebuje víru a filozofii, jako oporu. Já jsem si vytvořila svou filozofii o absolutní spravedlnosti. Věřila jsem, že když budu konat dobro, dobro se mi bude vracet. Když se budu chovat k ostatním hezky, lidé se ke mně budou také chovat slušně. Musím říct, že to funguje. Filozofii, kterou jsem si našla jako malá, jsem potom zpětně objevila v tibetském buddhismu. Věříte, že máte svůj život ve svých rukách. Tady v Evropě se žije krásně, ale s trochou pochopení a soucitu by se ulevilo všem a žilo by se ještě lépe.

Vystudovala jste učitelství náboženství. Jak to vidíte, má člověk jedinou možnost u sebe, nebo se může obrátit o pomoc i „vzhůru“?

Mám ráda jeden moudrý citát: „Jediné, co potřebujete udělat, když potřebujete pomoc, je požádat o ni.“ A neplatí to jen směrem vzhůru, ale směrem kolem sebe. Když se obrátíte o pomoc vzhůru, dostanete velmi rychle odezvu. Ztratíte pocit osamocení. Člověk si začne uvědomovat, jak je s celým světem propojený. S přírodou, s vesmírem. Když si sednete do lesa, jenom jste, nad ničím nepřemýšlíte, tak si uvědomíte, co nám „civilizovaným“ lidem schází. Rytmus přírody. Všichni ho v sobě máme, protože jsme součástí přírody. Jen jsme se uměle vytrhli, a z toho pak, podle mne, vznikají různé psychické potíže. Evoluce je rychlá a inteligentní, ale našemu technologickému vývoji nestačí.

Teď máte hezké období, šťastný vztah. Kde jste se s přítelem seznámili?

To je dost legrační. Asi před třemi lety jsem dělala rozhovor pro Český rozhlas a přítel ho poslouchal doma na zahradě. Líbilo jsem mu, co jsem říkala, jako zpěvačku mě vůbec neznal. Našel si mě na internetu a zjistil, že se zajímám o Tibet, že zpívám jazz a dělám divadlo. Asi dva týdny po tom rozhovoru jsem udělala hroznou věc, kterou nikomu nedoporučuji. A to zadat svoje jméno do vyhledávače

a pak se koukat, co vám vyleze. Bylo to příšerné. Vychrlilo se neuvěřitelné množství bulvárních keců. Četla jsem vzklady typu: „Podívej, jak jsi hnusná,“... „zalez,“... a podobně, hluboko pod úroveň slušného chování. Tak jsem to prolétla a totálně mě to dostalo. Říkala jsem si, proč já dělám tuhle práci? Ve změní té špíny jsem našla jediný normální odkaz a ten zněl: „Dobrý den, chtěl bych Janu Fabiánovou pozvat k nám do Teplic, aby zazpívala v našem jazzovém klubu.“ Odepsala jsem, a tak jsme se s mým přítelem seznámili. Nejdrívě jsme byli přátelé, mám ráda vztahy, které vznikají z přátelství, a pak už se to nedalo vydržet... Od té doby jsme spolu a je to moc krásný.

Lidé se vrací k přírodě, což je dobré znamení.

Kam vy utíkáte do přírody?

Řekla jste to přesně. Já opravdu utíkám. Před dvěma lety jsem začala běhat. Hrozně ráda totiž překonávám odpor. Když člověk tvrdí, že něco nesnáší a nebude to dělat, tak si to zkusit. A najednou zjistíte, že ten váš odpor vás jen omezoval. Já běhání fakt nenáviděla. Ale když jsem začala hrát v muzikálech v divadle Kalich, zjistila jsem, že potřebuji obrovskou kondici, abych to udýchala, uzpívala a utancovala. Nechtěla jsem být pozadu, a tak jsem začala běhat. První měsíc byl příšerný. Ale postupně si tělo zvykne na to, že vám běh spouští endorfiny, a už to jde samo. Teď běhám 10 km za hodinu a miluju to! 27. března běžím půlmaraton... Běhání úžasně očisťuje, je super na kondici, na postavu a relax na hlavu. Musím tedy běhat venku, ne ve fitku na pásu. Mám psa, běháme spolu.

Jaký máte vztah s maminkou?

Náš vztah prošel mnoha zkouškami a o to je teď hezčí a pevnější. Jen nevím, kdo z nás dvou je víc maminka. My se tak střídáme. Staráme se o sebe navzájem. Já mám pocit, že ji musím chránit, a ona má pocit, že musí chránit mě.

Jak to bylo s vámi a jazzem?

Začala jsem ho poslouchat, když jsme se stěhovali do Švýcarska. Takový ten starý melodický jazz. Dlouho trvalo, než jsem si dovolila jazz zpívat, je to úžasně svobodná hudba. Věnuji se mu profesionálně pátým rokem, ale připadám si, že jsem pořád úplně na začátku. Mám teď dva projekty. Kapelu Jazzapeal Band, se kterou hrajeme standardní jazzové skladby, nádherné melodické s krásnými texty. Druhý projekt se jmenuje Théa a je to úplný experiment. Vždycky jsem přemýšlela, jak spojit jazz, improvizace a tanec. Původně spojené byly, ale úplně se to ztratilo. Théa spojuje jazzové improvizace s kapelou s vokální a pohybovou improvizací.

Kde vystupujete?

V březnu hrajeme v Chodovské tvrzi, ukázkou předvedeme i 13. 2. v Semaforu, v pořadu Dnes hrajeme jazz. S kapelou Jazzapeal Band budeme hrát moje oblíbené jazzové melodie. Tenhle projekt vznikl jako nápad Jiřího Suchého, a mně bylo obrovskou ctí, že mě pozval. Semafor bylo první divadlo, do kterého jsem nastoupila, a mám k němu velikou citovou vazbu.

V šedesátých letech byl v Semaforu Louis Armstrong. Pan Suchý vyprávěl, že pro něj připravili představení a všichni byli šíleně vytrémováni. Když dohráli, chvilku si povídali a potom vznikl jamsession. Armstrong s celým semaforským osazenstvem hráli až do rána.

S Janou Fabiánovou si povídala Hana Vargová

